

Postanowienie z dnia 2 czerwca 2006 r.

II UZ 14/06

Skutek określony w art. 130² § 3 k.p.c. dotyczy także pism oraz środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar, Sędziowie SN: Krystyna Bednarczyk, Beata Gudowska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 czerwca 2006 r. sprawy z odwołania Antoniny B. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w G.W. o przyznanie renty w związku z deportacją, na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 marca 2006 r. [...],

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 23 marca 2006 r. Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie odrzucił skargę kasacyjną ubezpieczonej Antoniny B. od wyroku tego Sądu z dnia 1 grudnia 2005 r. Stwierdził, że pełnomocnik skarżącej - adwokat, wnoszący skargę w dniu 13 marca 2006 r., a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), powinien uiścić bez wezwania opłatę podstawową w wysokości 30 zł.

W zażaleniu pełnomocnik ubezpieczonej wniósł o uchylenie postanowienia jako oczywiście niezasadnego, podnosząc, że wynikające z art. 130² k.p.c. zobowiązanie profesjonalnych pełnomocników do uiszczenia opłaty bez wezwania ogranicza się tylko do opłaty stałej i stosunkowej, a zatem rygor odrzucenia pisma (środka zaskarżenia) podlegającego opłacie nie dotyczy opłaty podstawowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), opłata uiszczana przy wnoszeniu do sądu pism podlegających opłacie jest stała, stosunkowa albo podstawowa. Z kolei art. 130² § 3 k.p.c., normujący skutki nieuiszczenia opłat od środków odwoławczych i środków zaskarżenia wnoszonych przez zawodowych pełnomocników, posługuje się pojęciem „opłata w wysokości stałej”. Pojęcie to, różniące się od używanego w ustawie o kosztach sądowych pojęcia „opłata stała”, ma szerszy zakres znaczeniowy, obejmuje bowiem także opłaty, które nie są opłatami stałymi w znaczeniu normatywnym, określonym przez ustawę, ale ich wysokość jest stała w sensie arytmetycznym. Dotyczy to w szczególności opłaty podstawowej, ustalonej przez ustawodawcę na kwotę 30 zł (art. 14 ust. 3 ustawy). Należy podkreślić, że gdyby ustawodawca zamierzał ograniczyć skutki określone w art. 130² k.p.c. tylko do pism podlegających opłacie stałej w rozumieniu art. 11 ustawy o kosztach sądowych, posłużyłby się - mając na względzie jednolitość systemu prawa oraz troskę o spójność terminologiczną - tym właśnie pojęciem; użycie sformułowania „opłata w wysokości stałej” wskazuje na zamiar ustawodawcy nadania temu określeniu innego, szerszego znaczenia. Poza tym, zważywszy że jednym z celów nowej ustawy o kosztach sądowych oraz zmian wprowadzonych do kodeksu postępowania cywilnego w zakresie skutków niezachowania wymagań formalnych pism procesowych (między innymi art. 130² i 130³ oraz art. 370, 370¹, 398⁶ i 424⁶) było przyspieszenie i usprawnienie postępowania, nie ma żadnych argumentów dla twierdzenia, iż ustawodawca chciał wyłączyć sankcję przewidzianą w art. 130² k.p.c. w odniesieniu do uchybień w zakresie uiszczenia przez zawodowych pełnomocników opłaty podstawowej, której wysokość jest stała.

Należy także podnieść, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 6/06 (BSN 2006 nr 2, s. 5), że prawodawca, nakładając na profesjonalnych pełnomocników zaostrome wymagania w zakresie spełniania stawianych przez ustawę wymagań formalnych oraz oczekując od nich spełniania wysokich standardów zawodowych, za elementarne zadanie warsztatowe uznaje prawidłowe od strony formalnej sporządzanie pism procesowych, w tym środków odwoławczych i środków zaskarżenia, oraz uiszczanie należnych, określonych przez ustawę opłat.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

